

Arrest

nr. 221 813 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat E. DELVAUX, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 januari 2017 en 29 mei 2017 wordt hij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 31 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [I.O.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Tadzjiek te zijn, en de soennitische geloofsleer te belijden. U bent geboren in Zarkharid, een deel van de stad Kunduz in Afghanistan. U

woonde daar tot aan uw vertrek uit Afghanistan en leerde lezen, maar niet schrijven, bij een buurvrouw. U kon door de taliban en de onveiligheid niet naar school gaan. U mocht van uw vader zelfs helemaal niet het huis verlaten, net zomin als de rest van het gezin. Sinds het overlijden van uw grootvader leefde uw vader in onmin met zijn 3 halfbroers: de verdeling van de erfenis zorgde voor problemen. Toen u 12 was verdween uw vader uit uw leven en enkele dagen later vluchtte u met uw moeder, broer en zussen naar Iran. In Iran kreeg u te horen dat uw vader was overleden. Jullie hadden niet genoeg geld om verder te reizen. Na enige tijd kon uw moeder voldoende geld verzamelen om alvast uw oudere broer, [M.O.] [...] naar Europa te laten vertrekken. Hij liet weten dat hij in België was toegekomen en daarop besloot uw moeder dat jullie ook naar België moesten vertrekken. Jullie zaten allemaal in de auto, maar door plaatsgebrek moest u plaatsnemen in de kofferbak. Onderweg was er een incident dat u vanuit uw positie niet kon zien, maar enkel kon horen. Toen de auto enkele uren later stopte en u werd bevrijd uit de koffer, zag u de rest van uw familie niet meer. Men vertelde u dat die even verderop waren, maar toen u daar een kijkje nam, zag u hen niet. U hebt uw familie nooit meer teruggezien. U verborg zich in de bossen omdat u de politie vreesde. In de bossen vond een schaapherder u, en hij bood u hulp aan, wat u aanvankelijk weigerde. De volgende aanvaarde u toch zijn aanbod, en hij stuurde u mee met zijn zoon, die in Isfahan woonde. De zoon van de herder concludeerde dat uw familie onderweg was naar uw broer in België en dat u ook daarheen moest. Hij was bereid om u daarbij te helpen, als u voor hem kwam werken om de kosten daarvan te dragen. U hebt drie jaar in Isfahan gewerkt voor het bedrijf van deze man en zijn broer. U maakte en bekleedde meubels. Vervolgens bent u naar Teheran gegaan, waar u hetzelfde werk nog een jaar deed. Toen had u genoeg geld verdiend om verder te reizen en uw werkgever regelde een mensensmokkelaar. U vertrok uit Iran en reisde via verschillende doorreislanden naar België. U kwam toe op 23 augustus 2015 en u vroeg in België asiel aan op 25 augustus 2015.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan voor uw leven, en kan niet terugkeren omdat u niemand meer hebt daar.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor.

Uw advocaat heeft er in de slotopmerkingen ook nog op gewezen dat u denkt dat de halfbroers van uw vader verantwoordelijk zijn voor de dood van uw vader en dat zij banden hebben met de taliban. Hij wijst er tevens op dat u een jongvolwassene bent zonder netwerk in Afghanistan wat uw terugkeer onmogelijk maakt en dat u afkomstig bent uit een regio waar u moet vrezen voor willekeurig geweld ten gevolge van een binnenlands conflict. Tenslotte voert hij aan dat u in Iran werd blootgesteld aan kinderarbeid.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van, en in de loop van uw gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS 1, p.2,13,18, en CGVS 2, p.2,4,15) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U legt ook geen enkel bewijsstuk neer dat uw identiteit, nationaliteit of herkomst kan staven, noch legt u stukken neer die eventueel zicht kunnen bieden op verblijfplaatsen, reisroutes of de door u ingeroepen asielmotieven.

Er werd ook vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst in Afghanistan, uw vlucht op 12-jarige leeftijd en uw daaropvolgende verblijf in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst

in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 22 september 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 16,5 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt immers voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan en Iran geleefd zou hebben.

Zo was u in werkelijkheid al volwassen 5 à 6 jaar geleden, het ogenblik waarop u beweert Afghanistan te hebben verlaten (CGVS 1, p.3). Uw herhaalde bewering, als zou u op 12-jarige leeftijd Afghanistan hebben verlaten (CGVS 1, p.3,14) boet sterk in aan geloofwaardigheid in het licht van uw feitelijke leeftijd. U roept deze jonge leeftijd ook in als reden voor uw beperkte kennis: dat u de Afghaanse kalender niet kent wijt u aan het feit dat u daar op 12-jarige leeftijd vertrokken bent (CGVS 1, p.3), u herinnert zich nauwelijks uw vertrek uit Afghanistan omdat u zo jong was (CGVS 1, p.13), u herinnert zich maar vaag uit uw kindertijd dat u ooms aan moederszijde hebt (CGVS 2, p.5), u herinnert zich niet dat uw grootvader is gestorven omdat u nog een klein kind was (CGVS 2, p.9), u weet niet wie de malik van uw dorp was omdat u een kind was (CGVS 2, p.10) en als er iets gebeurde in de school van jullie huishouden werd u naar de buurvrouw gestuurd omdat u een kleine jongen was (CGVS 2, p.10). In al deze gevallen moet worden vastgesteld dat u de door u ingeroepen verschoningsgrond niet kan worden aanvaard, aangezien uw verklaarde leeftijd niet geloofwaardig is. Bijgevolg zijn deze lacunes in uw kennis niet opgehelderd en dus moet het Commissariaat-generaal concluderen dat u in weerwil van uw medewerkingsplicht de ware toedracht probeert te verhullen. Het is immers duidelijk dat u ofwel veel ouder was dan u beweert toen uw vader kwam te overlijden, ofwel hebt u Afghanistan al veel langer verlaten dan u verklaart op het Commissariaat-generaal. Aangezien u bij herhaling verklaart dat u vanaf uw 12e werkt (CGVS 1, p.13, CGVS 2, p.9,15), en zegt nooit gewerkt te hebben in Afghanistan (CGVS 2, p.6) zou u in dat geval veel langer in Iran zijn verbleven dan u verklaart. U bent daar nadrukkelijk op gewezen (CGVS 2, p.5) en blijft volharden in uw verklaringen. U betwist op verschillende punten tijdens de gehoren het resultaat van de leeftijdsbepaling (CGVS 1, p.13, CGVS 2, p.5.9). Het Commissariaat-generaal baseert zich op het leeftijdsonderzoek dat de dienst Voogdij heeft laten uitvoeren en wijst erop dat er een groot verschil is tussen uw beweerde leeftijd en de leeftijdsbepaling, wat sterk afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

In casu werd verder ook vastgesteld dat u slechts zeer summier kan over vertellen over uw beweerde geboortedorp. U verklaart dat u en uw familieleden altijd thuis bleven (CGVS, p.3). U bent zelfs nooit naar de gronden die uw vader bewerkte geweest, hoewel dat slechts enkele huizen verder was (CGVS 1, p.10). U weet dat uw dorp langs de weg Gortepa-Kunduz ligt, en dat uw subdorp Utmanzai is (CGVS 1, p.4). Gevraagd naar andere subdorpen van Zar Kharid noemt u het Pacha Qalandar schrijn, Zakhil, Araban Qalai en Baghe Sherkat (CGVS 1, p.4). U lijkt dus wel in staat een algemeen overzicht te geven van uw leefomgeving in Afghanistan, maar reageert verbaasd als u wordt gevraagd naar de rivier (CGVS 2, p.6). U lijkt helemaal niet te weten dat Zar Kharid naast een rivier ligt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde OCHA-kaart, landeninfo nr.1), en zegt dat u die zelf nooit gezien hebt. U weet dan ook niet wat er zich aan de andere kant van de rivier bevindt (CGVS 2, p.7). Het is opmerkelijk dat u verklaart contact te hebben gehad met andere jongens in het dorp (CGVS 1, p.17, CGVS 2, p.8) en ook van hen nooit hebt gehoord over de rivier. U zegt ook nog nooit te hebben gehoord over het Chahar Band kanaal dat in uw dorp is aangelegd (CGVS 2, p.7). Dat is niet alleen opmerkelijk omdat in een agrarische gemeenschap een degelijk project zeker door de lokale bevolking besproken zou worden, maar vooral omdat uw broer wel van dat project wist (CGVS broer, p.6). U bent

zelf een Pashtun van de Otmanzai-stam, maar als u wordt gevraagd of u nog andere stammen kan opnoemen, hebt u het over de Arabs en Turkmenen, wat geen Pashtun zijn maar andere bevolkingsgroepen, en de Zakhil en Karpal (CGVS 1, p.7). Net zoals uw stam Utmanzai een eigen subdorp heeft, is het dorp Zakhil genoemd naar de Pashtun-stam. Van een Pashtun-stam genaamd Karpal kon geen informatie worden teruggevonden. Het bestaan ervan kon dus noch bevestigd, noch ontkracht worden. In elk geval indiceert het feit dat u slechts twee stammen kan noemen, waarvan één dan nog de naam deelt met een subdorp, dat u slechts een beperkte kennis hebt van de inwoners van uw dorp. U kan ten andere ook geen beeld schetsen van welk werk uw burens deden. U riskeerde een pak slaag als u dat zou vragen, zegt u, en ook van de vriendjes die bij u thuis kwamen spelen weet u niet wat hun ouders deden, want daarover hebben jullie nooit gesproken (CGVS 1, p.17). Het valt moeilijk ernstig te nemen dat u nooit zelfs maar in het voorbijgaan zou hebben opgevangen van wat uw burens en dorpsgenoten voor de kost deden. Dit zijn dagdagelijkse dingen die immers spontaan in uw leefwereld opduiken als u in een dergelijke gemeenschap woont. Zo heeft u bijvoorbeeld wel gehoord dat er een school was in uw dorp, hoewel u beweert dat geen van de kinderen die u kende naar school gingen, omdat de taliban daartegen waren. Gezien het kennelijke gebrek aan leerlingen werd u gevraagd of er dan wel leraars waren in die school. U verklaart dat niet te weten, omdat u niet naar de school ging (CGVS 2, p.8). Het is eigenaardig dat u wel weet dat de school weerstand opriep bij de taliban, maar niet meer kan vertellen over de situatie: of de school überhaupt nog open was en of er lessen doorgingen. U zegt zelf dat u geen districten van Kunduz kent. Als namen van omliggende provincies geeft u Chardara en Aliabad (CGVS 2, p.10). Dat zijn geen provincies maar wel districten van Kunduz. U kan, buiten Kunduz, geen andere Afghaanse steden opnoemen behalve Kabul, waarvan u weet dat het de hoofdstad van het land is. U bent evenwel zeker dat er veel steden zijn in het land, maar u komt niet verder dan de namen van de provincies Takhar en Badakshan (CGVS 2, p.11). Deze antwoorden maken een sterk ingestudeerde kennis, aangezien u wel namen kan noemen maar deze consequent in de verkeerde categorie onderbrengt: u denkt dat districten provincies zijn, en provincies steden. Zelf wijt u dit aan geheugenproblemen omdat u aan het vasten bent (CGVS 2, p.11,13). Dat u -uit vrije wil- deelneemt aan de ramadan is evenwel geen afdoend antwoord voor de vastgestelde hiaten in uw kennis. Dat u geen enkele stad in Afghanistan bij naam kan noemen behalve Kunduz en Kabul is opmerkelijk voor iemand die zo lang in Afghanistan heeft gewoond en ook in Iran bijna uitsluitend met Afghanen sprak (CGVS 1, p.8).

Het beeld dat u schetst stemt ook niet overeen met de verklaringen die uw broer indertijd op het CGVS heeft afgelegd (zie gehoorverslag van de broer in het administratief dossier). Zo verklaart u dat u het huis niet verliet, en dat uw familie altijd thuisbleef (CGVS 1, p.4). U benadrukt dat uw broer het huis ook niet mocht verlaten, net zomin als u (CGVS 1, p.16). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat uw broer vertelde dat hij naar de moskee ging voor koranlessen, antwoordt u dat het algemeen geweten was dat de taliban naar de moskee gingen. U zegt dat uw ouders jullie niet buiten lieten gaan, en dat jullie thuis baden en niet in de moskee (CGVS 2, p.5). Maar als u wordt gevraagd om te bevestigen dat uw broer niet naar de moskee ging, wijzigt u plots uw verklaringen: "Ik herinner me niet goed, misschien deed hij dat met vader. Soms deed hij dat met vader, naar de moskee gaan." (CGVS 2, p.6). Eerder had u nochtans gezegd dat het door de gevechten en de aanwezigheid van de taliban te onveilig was in uw dorp. Gevraagd om toe te lichten waarom uw vader en broer wel naar de moskee konden gaan, maar u niet, speculeert u dat zij in het geheim naar de moskee gingen, en voegt daaraan toe dat de taliban ook mensen lastig vallen die niet naar school en de moskee gaan (CGVS 2, p.6). Deze verklaringen staan lijnrecht tegenover uw eerdere verklaring dat jullie nooit naar de moskee gingen. Later in het gehoor herhaalt u dan weer dat jullie door de onveilige situatie het huis niet konden verlaten (CGVS 2, p.6). Dit hoewel u iets daarvoor had erkend dat uw broer en vader soms wel naar de moskee gingen. U blijkt ook niet te weten dat uw broer verklaarde dat hij soms naar Kunduz-stad ging (CGVS broer, p.17), wat ook niet volledig te rijmen valt met uw verklaring dat jullie nooit buiten mochten komen wegens de onveilige situatie. U zegt dat uw broer misschien met uw vader naar de stad ging terwijl u het alfabet leerde (CGVS 2, p.8). U verklaart tevens dat alle huizen rondom het uwe taliban waren. Bij navraag bevestigt u dat alle omliggende huizen van de taliban waren. Als het Commissariaat-generaal u vraagt of de buurvrouw die u het alfabet leerde, en waar uw ouders u naartoe brachten als er een incident was (CGVS 1, p.12-13) ook talibangezind was, zegt u van niet (CGVS 2, p.6). U mildert dan uw eerdere uitspraak dat alle omliggende huishoudens taliban waren, maar slechts sommige van deze huishoudens (CGVS 2, p.6). U verklaart stellig dat jullie in Afghanistan geen radio of televisie hadden, omdat de taliban dat verbieden (CGVS 2, p.7). Uw broer verklaarde evenwel dat jullie wel een radio hadden en kon verschillende zenders opnoemen (CGVS broer, p.7). Op deze uitspraak bent u ook attent op gemaakt, en u houdt het er op dat u dat nooit gezien hebt (CGVS 2, p.7). U zegt de namen van de halfbroers van uw vader niet te kennen omdat u hen als 'oom' moest aanspreken (CGVS 1, p.11). Uw broer gaf wel de namen van deze ooms (CGVS broer, p.9), maar u herkende ze niet toen die genoemd

werden (CGVS 1, p.13). U vermoedt dat uw broer de namen van die ooms gevraagd heeft aan uw moeder of vader (CGVS 2, p.3). Zelf hebt u dat kennelijk nooit gevraagd, want u kent deze namen dus niet. Het is ook opmerkelijk dat u verklaart dat u deze verwanten respectvol met 'oom' moest aanspreken (CGVS 1, p.11), maar tevens verklaart dat u nooit naar de gronden van uw vader mocht gaan omdat u die ooms niet mocht ontmoeten van uw vader (CGVS 1, p.11). Uw broer vertelde overigens dat die ooms niet werkten en dat uw vader landbouwers in dienst had (CGVS, p.17). U kan deze velden situeren, alsook de weg er naartoe, maar kan niet zeggen welke gewassen uw vader verbouwde (CGVS 1, p.11), hoewel men ook daar zou mogen denken dat u zou merken wanneer uw vader de oogst binnenhaalt. Uw broer wist dat bijvoorbeeld wel te zeggen (CGVS broer, p.17). Tijdens uw tweede gehoor werd u gevraagd naar de precieze ligging van deze velden en dan houdt u het erop dat u ze nooit met eigen ogen hebt gezien (CGVS 2, p.8). Uw broer wist wel dat de grond van uw vader dicht bij de hoofdweg lag (CGVS broer, p.15). Dat u beweert samen met uw broer in Afghanistan te hebben gewoond en toch op tal van punten zijn verklaringen tegensprekt is uiteraard nefast voor uw geloofwaardigheid.

U denkt dat de halfbroers van uw vader bij de taliban actief waren (CGVS 1, p.12). U kan echter niet duiden waarom u dat denkt: u hebt hen nooit bij de taliban gezien, en niemand heeft u dat ooit letterlijk gezegd, maar uw ouders wilden niet dat u met hen sprak omdat zij gevaarlijk waren (CGVS 1, p.15-16). Dat u louter op basis van dit gegeven zou besluiten dat uw ooms bij de taliban zijn is eigenaardig. De ruzie tussen uw vader en zijn halfbroers zou voldoende reden zijn dat u niet met hen mocht spreken. Ook over uw andere families snijden uw verklaringen geen hout. Bij uw asielaanvraag verklaarde u minderjarig te zijn, en dus werd er een fiche "Niet-begeleide minderjarige vreemdeling" opgesteld. Hoewel u toen verklaarde dat uw oom aan moederszijde [A.G.O.] uw reis naar Europa mee had georganiseerd (Fiche Minteh, p.3), herkent u deze naam niet wanneer u daarnaar wordt gevraagd op het Commissariaat-generaal. U ontkent ook niet dat u die naam hebt genoemd, maar verklaart dat u het zich niet herinnert, omdat u vergeetachtig bent (CGVS 2, p.4). Dat u klaarblijkelijk een verwant hebt vernoemd, waarvan u de naam later niet eens herkent, is een verdere indicatie dat u het Commissariaat-generaal probeert te misleiden. Dit onderstreept andermaal het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen. U meent zich voorts heel vaag ooms aan moederszijde te herinneren, maar geeft daarover niet meer uitleg (CGVS 2, p.5). Dat u sinds uw aankomst in België uw familieleden volledig zou zijn vergeten is echter niet aannemelijk.

U bent er tijdens uw tweede gehoor op het CGVS ook niet in geslaagd om de tegenstrijdigheden met het asielrelaas van uw broer op te helderen. Daar waar u verklaarde dat u uw vader een week of een paar dagen voor uw vertrek uit Afghanistan niet meer hebt gezien (CGVS 1, p.14), vertelde uw broer dat hij pas enkele maanden na diens overlijden is vertrokken. U geeft als antwoord dat uw familie u met excuses en uitvluchten om de tuin leidde (CGVS 2, p.3). Ook de begrafenis van uw vader vond volledig achter uw rug plaats: u zegt dat u pas in Iran hoorde van de dood van uw vader en suggereert dat u in het huis van de buren was (CGVS 2, p.3). Het is in de Afghaanse culturele context gebruikelijk dat men de familie van de overledene bezoekt om deelneming te betuigen, maar enig rouwbezoek zou u ook ontgaan zijn, want u laat deze onvermeld en blijft volharden in uw verklaringen dat u pas in Iran te weten kwam dat uw vader gestorven was (CGVS 1, p.4,12,13, CGVS 2, p.3,10). Daarmee hebt u niet kunnen duiden hoe het komt dat de verklaringen van uw broer en uzelf daar zo sterk uiteenlopen. Bovendien moet opnieuw worden verwezen naar uw eigenlijke leeftijd, die niet overeenstemt met uw verklaringen. U was 4 à 5 jaar geleden toen deze feiten zich zouden hebben voorgedaan immers al een volwassen man, die men toch niet zomaar zou afzetten bij de buren. Uw moeder zou u pas in Iran hebben verteld over het overlijden van uw vader. U vroeg wat er gebeurd was, maar uw moeder wilde u dat niet vertellen (CGVS 1, p.14). Tijdens het eerst gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u "Om je een idee te geven, ik denk zelf dat hij ruzie had met zijn broers en misschien daarom. De rest weet ik niet." (CGVS 1, p.12,13). U denkt dat uw vader door zijn halfbroers is gestorven (CGVS 1, p.12). Het is vreemd dat u zich in vage bewoordingen uitlaat. Tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u immers verklaard dat uw vader een conflict had over landbouwgrond en erfenissen met zijn halfbroers, en dat zij daarom uw vader hebben vermoord. Dat was de reden dat uw moeder vreesde voor jullie leven en dat zij besloot te vertrekken (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat u toen een helder beeld schetste van wat er zich had voorgedaan terwijl u daarover weinig lijkt te weten op het Commissariaat-generaal, ondermijnt uw overtuigingskracht. U verklaart tijdens uw tweede gehoor wél dat uw moeder u vertelde dat uw vader werd gedood door zijn halfbroers omwille van het conflict over land (CGVS 2, p.10). Deze bewering druist in tegen wat u vertelde tijdens het eerste gehoor, namelijk dat u denkt dat uw vader een conflict had en dat hij misschien daarom is overleden, maar dat uw moeder daar niets over vertelde. Overigens kan uw antwoord dat uw broer zich allicht vergiste als hij zei dat u het lichaam van uw vermoorde vader hebt gevonden (CGVS 1, p.13) ook niet

overtuigen. Het is dus duidelijk dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over de reden en het tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan.

Het is vooral frappant dat u zegt dat u niet met uw broer heeft gesproken over het gehoor (CGVS 1, p.18). Uw broer is volgens u het enige familielid dat u nog rest (CGVS 1, p.19) en aangezien ook hij in België asiel heeft gevraagd weet hij uit ervaring hoe de procedure in zijn werk gaat. Het is dan bijzonder onlogisch dat jullie dit nooit zouden hebben besproken. Dat uw broer niet veel tijd heeft omdat hij moet werken (CGVS 1, p.18) kan nauwelijks een ernstig argument genoemd worden. Dat u hem ook nooit enige vraag gesteld hebt hierover, hoewel u zegt te begrijpen hoe cruciaal het gehoor op het Commissariaat—generaal is voor uw procedure (CGVS 1, p.19), komt ook bijzonder onwaarschijnlijk over. Dat u minderjarig verklaarde te zijn bij aankomst in België, en toch niet bij uw enige verwant kon gaan wonen, doet de wenkbrauwen fronsen, zeker aangezien u als hoofdmotief daarvoor aanhaalt: “Ik rook soms sigaretten. Ik wil niet dat mijn broer het weet. Hij zou teleurgesteld zijn.” (CGVS 1, p.19). Dat u vervolgens verklaart dat u bij uw broer wil leven, dat u hem niet wilt verliezen (CGVS 1, p.19), klinkt dan ook behoorlijk ongerijmd. U kan van het enige familielid waarmee u nog contact hebt ook niet precies zeggen welk werk die doet; hij heeft u ooit verteld dat hij op een pluimveebedrijf werkt (CGVS 1, p.11). Het klinkt dan ook niet alsof u een hechte band hebt met de man die volgens u uw oudere broer is. U heeft hem gevraagd over wat er in Afghanistan precies gebeurd is, maar hij wilde daarover niet met u praten om u niet overstuur te maken (CGVS 1, p.14). Nog meer bizar zijn uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor: hoewel u tijdens het eerste gehoor al werd gewezen op tegenstrijdigheden met de verklaringen die uw broer aflegde (CGVS 1, p.13), verklaart u dat u en uw broer nooit over uw dossier of de asielaanvraag hebben gesproken (CGVS 2, p.4). U sprak wel met hem over de problemen die jullie hadden in Afghanistan maar hij vertelde u daarover niets nieuws (CGVS 2, p.3). Het valt moeilijk te doorgronden waarom uw broer uw toekomst in België op het spel zou zetten met zijn stilzwijgen, dat hij in het duister zou laten over wat er in Afghanistan is gebeurd of niet zou inlichten over wat hij verklaarde tijdens zijn gehoor, teneinde u problemen te besparen. Het werd u dan ook gevraagd waarom uw broer zoiets zou doen, en dan maakt u een bocht van 180° en verklaart dat u daags voordien wel degelijk met uw broer hebt gesproken over het gehoor en dat hij u het advies gaf: “vertel gewoon wat je hebt meegemaakt” (CGVS 2, p.4). Dat u eerst stellig poneert dat u zo’n gesprek niet hebt gevoerd, om vervolgens te verklaren dat u een dag eerder nog zo’n gesprek hebt gevoerd, wijst op het gebrek aan ernst waarmee u deze asielprocedure behandelt.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u beweert een beetje te kunnen lezen maar niet te kunnen schrijven (CGVS 1, p.7). Toch beschikt u over niet minder dan 3 Facebookprofielen (CGVS 1, p.15). U denkt dat uw broer [M.] op Facebook zit en hij heeft uw profiel voor u aangemaakt, maar u weet niet hoe Facebook werkt en kan niet zeggen of uw broer met u bevriend is (CGVS 1, p.15). Uw onkunde met Facebook moet sterk gerelativeerd worden aangezien u bv. in oktober 2016, dus nog voor uw gehoren op het CGVS, gesprekken voerde op Facebook (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde screenshot, landeninfo nr.2). Dat wijst er hoe dan ook op dat u voldoende zelfredzaam bent om, al dan niet met behulp van derden, Facebook te gebruiken. Dat u dus niet met stelligheid kan zeggen of uw broer in uw Facebook-vriendenlijst staat, is toch bizar. Aangezien u verklaarde met uw broer niet te spreken over de asielprocedure die zal bepalen of u zich permanent kan vestigen in hetzelfde land als uw broer, en uit uw verklaringen duidelijk is geworden dat u niet op de hoogte bent van wat uw broer heeft verklaard op het Commissariaat-generaal, moeten er ernstige twijfels worden geuit bij het feit dat jullie inderdaad met elkaar in contact staan. Dat roept dan ook vragen op over de door u beweerde nauwe familiale band met [M.O.] [...].

Hetgeen u verklaarde over uw verblijf in Iran is ook aan twijfel onderhevig, in de eerste plaats omdat u ook daar geen eenduidige verklaringen over afgelegd hebt. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u niet weet welke verschillen er zijn tussen soennieten en sjiïeten, omdat u niet de gelegenheid had om dat te vragen. U hebt ook nooit zelf iets gezien dat u dat verschil duidelijk maakte, zo zegt u, want u kwam nooit buiten (CGVS 1, p.9). Daarentegen doet u op het tweede gehoor uitschijnen dat het heel vanzelfsprekend is dat u deze verschillen wel kent, waarop u verwijst naar de verschillende manier van bidden tussen soennieten en sjiïeten (CGVS 2, p.14). Als u dat inderdaad wist en zelf gezien had, dan is het een raadsel waarom u dat niet zei tijdens het eerste gehoor. U beweerde tijdens het eerste gehoor trouwens ook dat men in de Islamitische Republiek Iran noch de grote, noch de kleine Eid viert, maar wel het Nieuwjaar (CGVS 1, p.9). U weet ook dat men in Iran rond Nieuwjaar vreugdevuren ontsteekt (CGVS 1, p.8). Verder kon u geen enkele religieuze feestdag in Iran noemen omdat u zich niet met het sjiïtische geloof bemoeide (CGVS 1, p.9). Het is verbazend dat u 4 jaar in Iran hebt gewoond en toch nooit hebt opgemerkt dat de bevolking aldaar, zoals uw Iraanse collega’s (CGVS 1, p.8), wel degelijk beide Eid-feesten viert (zie de aan het administratief dossier toegevoegde lijst van

feestdagen in Iran volgens reisgids "The Lonely Planet", landeninfo nr.3). Dat u tijdens het tweede gehoor plots ook de maand moharam en de feestdagen tasua en ashura die in die maand vallen kan noemen (CGVS 2, p.14), is ook bijster ongeloofwaardig aangezien u die niet noemde tijdens het eerste gehoor. Gevraagd om uit te leggen hoe het komt dat u plots over die kennis beschikt, verklaart u dat uw geheugen u misschien in de steek liet tijdens het eerste gehoor (CGVS 2, p.14). Deze verklaring voor een duidelijke tegenstrijdigheid kan niet overtuigen. In de loop van uw eerste gehoor werd u gevraagd naar de relatieve waarde van de Iraanse munt. U kan dat ongeveer schetsen door te vertellen dat u zelf hebt gezien dat er bankbriefjes zijn van 10.000 ryal (CGVS 1, p.7). Als u tijdens het tweede gehoor wordt gevraagd wat het kleinste biljet is dat u hebt gezien, herinnert u zich klaarblijkelijk zeer helder dat u één keer hebt gezien dat een leverancier werd betaald met een biljet van 50.000. Dat was het enige bankbriefje dat u ooit hebt gezien tijdens de jaren dat u in Iran was, beweert u (CGVS 2, p.14). De namen van uw twee Afghaanse collega's kon u tijdens het tweede gehoor daarentegen niet meer voor de geest halen: die bent u vergeten. U had dan ook niet veel contact met hen, voegt u daaraan toe (CGVS 2, p.12). Tijdens het eerste gehoor in januari wist u nog wel dat één van hen [Z.] heette (CGVS 1, p.8). U verklaarde toen ook dat de Iraanse collega's niet met jullie spraken, wat betekent dat u vooral met uw Afghaanse collega's zou hebben gesproken tijdens de 3 jaar dat u daar hebt gewerkt (CGVS 1, p.8). Het is vreemd dat u dergelijke zaken zou zijn vergeten op de korte tijd tussen de twee gehoren. Dat u tijdens een middagpauze van 2 uur toch geen tijd had om een gesprek te voeren (CGVS 1, p.8) is op zijn zachtst gezegd opvallend. Jullie aten altijd samen, bevestigt u, maar omdat jullie voortdurend moe waren probeerde jullie 's middags te dutten (CGVS 2, p.12). Die uitleg geeft u pas tijdens het tweede interview, en zelfs dan moet worden aangestipt dat men na 3 jaar toch zou verwachten dat u deze collega's bij naam kan noemen, zeker als het gaat om de enige twee Afghanen die u al die jaren in Iran hebt ontmoet (CGVS 1, p.4). U hebt immers nooit enige toenadering gezocht tot de Afghaanse gemeenschap in Iran, omdat u niet wilde riskeren dat men u zou arresteren en deporteren of naar de oorlog in Syrië sturen (CGVS 2, p.13). Dat is op zich al markant, aangezien u toegeeft dat er in Iran veel Afghanen illegaal verblijven, en u verklaart dat u van elk contact met uw familie was afgesneden. Het zou dus een logische stap lijken om via uw Afghaanse lotgenoten toegang te krijgen tot hun netwerk van informatie en hulporganisaties. U zegt bang te zijn geweest om terug gestuurd te worden naar Afghanistan of in Syrië te moeten gaan vechten, waarbij u preciseerd dat dit laatste vooral met Hazara's gebeurt (CGVS 2, p.13). Zelf zegt u tot de Pashtun te behoren (CGVS 1, p.9). Dit wekt dan ook sterk de indruk dat u een algemene problematiek op uzelf probeert te betrekken. Een vrees voor de Iraanse autoriteiten is wijdverspreid bij illegale Afghanen in Iran, die toch deel uitmaken van een gemeenschap en zichzelf niet opsluiten op hun werkplaats zoals u dat beweerde te doen. U zegt namelijk dat u nooit het gebouw waar u werkte hebt verlaten, hoewel u daar zelfs geen ramen had om buiten kijken: u kon het zonlicht enkel opvangen door een klein raam bovenaan (CGVS 1, p.17). Eens per maand ging u wel op restaurant of wandelen in het park met uw werkgever (CGVS 1, p.7). U sprak dan met hem over uw problemen, en vertelde over uw reis naar Iran. Gevraagd of dat het enige was waar u jarenlang elke maand met hem over sprak, voegt u daar nog aan toe dat u zijn hulp vroeg om verder te reizen en uw familie te vinden (CGVS 2, p.13). Deze gang van zaken is ook zeer vreemd. Waarom uw werkgever het risico nam om samen met u uit eten te gaan eens per maand, hoewel u verder kennelijk niet de behoefte had om zelfs maar even buiten een sigarettenpauze te nemen (CGVS 1, p.17) blijft onduidelijk. Uw collega's werden nooit op een etentje getraakteerd, maar zij begrepen dat u dat extraatje kreeg omdat u alleen was in Iran, dat u geen ouders of familie meer had (CGVS 2, p.15). Er moet opnieuw gewezen worden op uw werkelijke leeftijd, die op dat ogenblik boven de 20 jaar lag volgens de leeftijdsbepaling. Het was toen u beweerde te zijn toegekomen in Iran niet ongebruikelijk voor alleenstaande Afghaanse mannen om illegaal naar Iran te reizen en daar te gaan werken (zie de aan het administratief dossier toegevoegde uittreksel van het document "Migration in Afghanistan: a country profile 2011", landeninfo nr.5). De manier waarop u de gang van zaken voorstelt is dus opnieuw weinig aannemelijk. Hoewel een televisie volgens uw verklaringen uw enige venster op de wereld was, kan u slechts één tv-programma herinneren, een programma voor kinderen dat Amuporang noemde (CGVS 1, p.6). U komt niet verder dan de verklaring dat u naar kinderprogramma's keek en noemt de televisiekanalen "kanaal 1,2,3" (CGVS 1, p.6). Dat zijn bijster algemene verklaringen voor iemand die beweert Farsi te spreken (CGVS 1, p.7) en tijdens een jarenlang verblijf in Iran weinig ander vertier te hebben gehad dan de televisie omdat hij het gebouw niet verliet (CGVS 1, p.17). U noemt ook nog "network 5", volgens u een religieuze zender (CGVS 1, p.6). Volgens Wikipedia is de Iraanse TV5 een regionale zender met nadruk op economische berichtgeving (zie de aan het administratief dossier toegevoegde lemma "IRIB TV5", landeninfo nr.4). Ook hun website, www.tv5.ir, doet niet vermoeden dat het om een mediakanaal van de mollahs gaat. U geeft slechts een algemene beschrijving van de Iraanse politie, die u alleen op televisie hebt gezien, niet in het echt (CGVS 1, p.7). Het is opvallend dat iemand met een permanente vrees voor de Iraanse autoriteiten (CGVS 1, p.7, CGVS 2, p.12) van zijn Afghaanse collega's en Iraanse werkgever kennelijk

niet meer info heeft ingewonnen over hoe de Iraanse arm der wet eruit ziet. Men zou denken dat u wegens deze vrees net zou uitzoeken wie u precies moet duchten, welke orde- en inspectiediensten voor u een risico vormen en wie er precies naar u op zoek zou zijn. Op televisie heeft u ook nooit gezien aan welke kant van de weg men in Iran rijdt. U wijt uw onwetendheid daarover aan het feit dat u zelf niet met de wagen rijdt (CGVS, p.19). Het is u blijkbaar ook nooit opgevallen tijdens uw maandelijkse excursies met uw werkgever, volgens u omdat u zich toen nog niet op het interview aan het voorbereiden was (CGVS 2, p.14). Het moet worden benadrukt dat dergelijke uitingen van maatschappelijke organisatie doorsijpelen in de dagdagelijkse realiteit, waaronder de beelden die men toont op de televisie, en die tijdens een lang verblijf als vanzelf worden opgepikt. Daar uw kennis dermate oppervlakkig is, behalve op de punten waar u uw eerdere verklaringen zo flagrant tegenspreekt dat zij een ingestudeerde indruk maakt, dient te worden afgeleid dat het door u geschetste verblijf in Iran niet geloofwaardig is.

Dat u verklaart zelfs tijdens uw autorit van Isfahan naar Teheran –deze steden liggen in vogelvlucht meer dan 300 kilometer uit elkaar- geen glimp van de buitenwereld te hebben opgevangen omdat men u met een deken bedekte (CGVS 1, p.18), wijst op de enorme inspanningen die u zich getroost om voor te wenden dat u noch in Afghanistan, noch in Teheran, noch op enige plaats tussenin iets van de wereld hebt gezien. Dat uw werkgever zou geloven dat u middels een dekentje aan een politiecontrole zou kunnen ontsnappen of dat het minder verdacht zou zijn als u zich op de achterbank verstopte onder een deken dan u als een normale passagier in de auto te zetten, valt nauwelijks ernstig te nemen.

Het Commissariaat-generaal wenst nog aan te stippen dat u toegeeft dat u tijdens uw reis naar België gebruik hebt gemaakt van valse namen, en dat u denkt dat u dat inderdaad hebt gezegd bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS 2, p.4). Toen u gevraagd werd of u ooit andere namen had gebruikt, ontkende u dat nochtans (CGVS 1, p.3). Gevraagd waarom u geen open kaart speelde, ontkent u dat u gelogen hebt. U beweert dat u dat niet weet van dat interview, maar dat u het hebt gezegd op uw eerste interview wat bewijst dat u daar niet over wilde liegen (CGVS 2, p.4). Aangezien u zelf zegt dat u denkt dat u het hebt gezegd tijdens het eerste interview bij DVZ, en de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, zou het Commissariaat-generaal eerder vermoeden dat u was vergeten dat u deze andere identiteiten reeds had toegegeven, en het bestaan ervan probeerde verborgen te houden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kunduz gelegen in de gelijknamige provincie van Afghanistan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan, uw vlucht naar Iran en de omstandigheden van uw verblijf daar. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van

artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd tijdens het gehoren op de zetel van het CGVS dd. 11 januari 2017 en 29 mei 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat u geen zicht bood op uw achtergrond en werkelijke herkomst (CGVS 1, p.13,18, CGVS 2, p.4,15) U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd u zelfs op gewezen dat de eventualiteit dat Afghansen in Iran geboren zijn en geen geldige papieren hebben, een voorbeeld dat u zelf aanbracht (CGVS 2, p.13), op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat men deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven de asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met alle verklaringen. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS geen correct zicht geeft op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw verhaal toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Volledigheidshalve dient hier nog aan toegevoegd te worden dat aan [M.O.] op 17 mei 2013 de status van subsidiaire bescherming toegekend werd op basis van zijn afkomst uit een onveilige regio. Aan de door hem ingeroepen asielmotieven betreffende het familiaal conflict werd door het CGVS geen geloof gehecht.

U kunt, zoals eerder beargumenteerd werd, echter niet aannemelijk maken dat deze persoon uw broer is

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Naast een aantal theoretische bespiegelingen, zet verzoeker concreet uiteen:

"Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vanwege de Taliban. De familie van verzoeker leeft immers in onmin met de halfbroers van zijn vader. Deze halfbroers hebben banden met de Taliban. Verzoeker houdt hen verantwoordelijk voor de dood van zijn vader.

Verzoeker heeft aldus een ernstige vrees voor vervolging.

Verzoeker vraagt dus de erkenning als vluchteling.

De CGVS hecht geen geloof aan de herkomst van verzoeker uit de provincie Kunduz, zijn vlucht op 12-jarige leeftijd en zijn daaropvolgende verblijf in Iran.

Aan M.O. werd op 17 mei 2013 de status van subsidiaire bescherming toegekend op basis van zijn afkomst uit een onveilige regio.

De CGVS stelt echter dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat M.O. zijn broer is.

Verzoeker en zijn broer M.O. hebben echter op 04.10.2017 een afspraak op het UZ Gent om aldaar een DNA onderzoek te laten uitvoeren, waaruit zal blijken dat zij wel degelijk broers zijn.

De uitslagen van dit onderzoek zullen in de loop van de procédure bij het dossier gevoegd worden.

Zodra de verwantschap van verzoeker met M.O. vastgesteld wordt, dient het heel dossier opnieuw bekeken te worden in het licht van dit gegeven.

Gezien het feit dat aan M.O. de status van subsidiaire bescherming toegekend werd op basis van zijn afkomst uit een onveilige regio, dient aan diens broer, verzoeker, uiteraard eveneens de status van subsidiaire bescherming toegekend te worden, desgevallend zal de Raad de bestreden beslissing vernietigen en de zaak terug zenden naar de Commissaris - Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Verzoeker is minderjarig en niet geschoold. Hij heeft weinig benul van de geschiedenis en de geografie van Afghanistan. Door het gebrek aan behoorlijke opleiding is hij niet in staat om feitelijke gegevens in tijd en ruimte te situeren. Verzoeker heeft jaren in Iran gewoond, waardoor hij zich uiteraard de plaats waar hij van afkomstig is niet naar behoren kan beschrijven.

Zulks kan verzoeker echter niet ten kwade geduid worden. Verzoeker is zich er maar al te pijnlijk van bewust dat hij onvoldoende geschoold is. Verzoeker kwam als kind niet buiten zijn onmiddellijke omgeving in Zarkharid.

Aldus kan hij weinig accurate antwoorden geven op de hem gestelde vragen.

Verzoeker maakt voorbehoud om eventueel in de loop van de procédure nog bijkomende stukken bij te brengen waaruit zijn herkomst uit de provincie Kunduz zal blijken.

Verzoeker bevestigt formeel dat hij afkomstig is uit Kunduz.

De CGVS stelt dat het voor de asielinstanties onmogelijk is om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van verzoeker.

Verzoeker benadrukt dat hij naar best vermogen geantwoord heeft op de hem gestelde vragen.

(...)

De CGVS vergenoegt zich ermee de beweerde afkomst van verzoeker in twijfel te trekken. Een onderzoek naar de beweerde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van verzoeker werd niet meer gevoerd. In feite werd dus het kind met het badwater weggesmeten

Verzoeker vertrouwt er op de Raad, tijdens de zitting alsmede tijdens het beraad, de asielaanvraag van verzoeker zal willen beoordelen in het licht van zijn vrees voor vervolging, zoals voorzien door de Conventie van Genève.

(...)

Verzoeker blijft er bij dat de CGVS onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn kwetsbaar profiel, het feit dat hij een jonge afghaan is zonder behoorlijke scholing, dewelke jarenlang illegaal in Iran heeft verbleven.

(...)

Verzoeker laat gelden dat hij afkomstig is uit de provincie Kunduz.

Ten aanzien van de provincie Kunduz, wordt subsidiaire bescherming aanbevolen.

Verzoeker roept dan ook de subsidiaire bescherming in o.v. zijn afkomst uit een onveilig gebied in Afghanistan.

(...)"

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een e-mail toe waaruit blijkt dat hij en zijn broer op 4 oktober 2017 een afspraak hebben bij het UZ Gent voor een DNA-test.

2.2. Nieuwe elementen

Op de terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- een deskundigenrapport van 24 oktober 2017 over het afstammingsonderzoek gevoerd door het UZ Gent;
- een e-mail van 8 februari 2018 aan het ICRC Family tracing;
- een e-mail over het verblijf van verzoeker in Iran met foto's;
- een verslag van 4 februari 2019 van een psycholoog;
- een vrijwilligersovereenkomst van 23 februari 2018;
- een verklaring van mevrouw K.A.L. van 5 februari 2019.

Deze nieuwe elementen worden toegelicht als volgt:

"1. Nieuw element : afstammingsonderzoek - DNA : bewijs dat [O.I.] en [O.M.] broers zijn.

De CGVS had twijfels over de door verzoeker beweerde nauwe familiale band met [M.O.].

Verzoeker toont aan dat hij de broer is van [O.M.], aan wie de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd omwille van zijn afkomst uit Kunduz.

De CGVS hecht geen geloof aan de beweerde herkomst van verzoeker in Afghanistan, met name Kunduz.

Gelet op het feit dat zijn broer afkomstig is uit Kunduz, is verzoeker logischerwijze eveneens afkomstig uit Kunduz en heeft hij recht op de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Nieuw element : verzoeker is op zoek naar zijn moeder en twee zussen via tracing Rode Kruis De zoektocht naar zijn moeder en zus heeft nog geen resultaat opgeleverd

3. Nieuw element : [O.M.] is op dit ogenblik in Iran, alwaar hij op zoek is naar zijn moeder en twee zussen.

De broer van [I.], [O.M.], is op 06.02.2019 naar de zoon gegaan van de schaapherd die verzoeker vond toen hij uit de kofferbak werd bevrijd tijdens zijn autorit richting Europa. Deze zoon heeft hem enkele jaren laten werken in zijn meubelfabriek te Isfahan.

Deze werkgever heeft een aantal foto's doorgestuurd van het verblijf van [O.I.] in Iran.

4. Nieuw element : observaties van dhr. Koen Van Praet - psycholoog-psychotherapeut Observatie 1 : psychische kwetsbaarheid

Observatie 2 : discrepantie mentale leeftijd vs leeftijd volgens leeftijdsonderzoek en geclaimde leeftijd

Observatie 3 : talige ontwikkeling. Coherentie in verhaal is afwezig

De behandelende psycholoog vat de problematiek van verzoeker als volgt samen :

"Deze jongeman vertoont een ontwikkelingsachterstand en heeft een beperkt begrip van de wereld. Hij verbergt dit door sociaal wenselijk te antwoorden. Hij spreekt in korte zinnen en kan geen coherent verhaal vertellen.

Tenslotte: Nooit betrapt wij [I.O.] op een leugen. Nooit zocht hij een uitvlucht als hij een afspraak miste. Hij verontschuldigde zich steevast.

Wij hebben ons dikwijls afgevraagd hoe mijnheer een interview kon afleggen bij CGVS. Het gehoorverslag kregen we helaas niet te lezen. In elk geval is het onze mening dat met de ontwikkelingstoestand en mentale toestand van mijnheer moet rekening gehouden worden bij het interpreteren van zijn gehoor."

Deze observaties sluiten aan met de bemerkingen dewelke reeds geformuleerd werden in het beroepschrift.

"Verzoeker is minderjarig en niet geschoold. Hij heeft weinig benul van de geschiedenis en de geografie van Afghanistan. Door het gebrek aan behoorlijke opleiding is hij niet in staat om feitelijke gegevens in tijd en ruimte te situeren. Verzoeker heeft jaren in Iran gewoond, waardoor hij zich uiteraard de plaats waar hij van afkomstig is niet naar behoren kan beschrijven.

Zulks kan verzoeker echter niet ten kwade geduid worden. Verzoeker is zich er maar al te pijnlijk van bewust dat hij onvoldoende geschoold is. Verzoeker kwam als kind niet buiten zijn onmiddellijke omgeving in Zarkharid.

Aldus kan hij weinig accurate antwoorden geven op de hem gestelde vragen."

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. De Raad merkt op dat de verwerende partij op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit en identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en *"land(en) en plaats(en) van eerder verblijf"*, voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren recent en rechtstreeks uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient.

Wel kan van verzoeker worden verwacht dat hij duidelijk schept over zijn geboorteplaats en zijn verschillende verblijfsplaatsen in Afghanistan en/of andere landen, zowel de eerdere als laatste verblijfsplaatsen, zodat zijn werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van zijn vrees of ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Hierbij merkt de Raad op dat de geboorteplaats en eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan en/of andere landen, enerzijds niet steeds noodzakelijk de werkelijke regio van herkomst vormen, maar anderzijds wel indicatief kunnen zijn bij het bepalen van de regio ten aanzien van waarvan het risico dient te worden beoordeeld.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen vormen van zijn nationaliteit en herkomst.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit het geheel van voorgelegde documenten en verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en zijn eerdere plaatsen van verblijf voldoende aantoonst.

2.4.2. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn van Zarkharid, gelegen in het district Kunduz van de gelijknamige provincie in Afghanistan. Hij verklaart dat zijn vader een erfenisprobleem had met zijn halfbroers en op een gegeven moment is verdwenen. Verzoeker vluchtte een paar dagen later met zijn moeder, broer M.O. en zijn zussen naar Iran, hij zou toen 12 jaar oud zijn geweest. Hij vernam in Iran dat zijn vader was overleden. Zijn oudere broer vertrok enige tijd later vanuit Iran naar Europa. Toen hij liet weten dat hij in België was toegekomen, besloot zijn moeder om hem achter na te reizen. Tijdens deze reis raakte verzoeker gescheiden van zijn moeder en twee zussen. Verzoeker heeft toen drie jaar in Isfahan gewerkt en een jaar in Teheran bij een

meubelmaker. Toen hij genoeg geld had verdiend, is verzoeker naar Europa vertrokken. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan voor zijn leven, en stelt dat hij niet kan terugkeren omdat hij daar niemand meer heeft. De advocaat van verzoeker heeft er bij het CGVS ook nog op gewezen dat hij denkt dat de halfbroers van zijn vader verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn vader en dat zij banden hebben met de taliban. Hij wijst er tevens op dat verzoeker een jongvolwassene is zonder netwerk in Afghanistan, wat zijn terugkeer onmogelijk maakt en dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar hij moet vrezen voor willekeurig geweld ten gevolge van een binnenlands conflict. Ten slotte voert zijn advocaat aan dat verzoeker in Iran werd blootgesteld aan kinderarbeid.

2.4.3. Vooreerst merkt de Raad op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker concreet wordt betwist.

Wel besluit de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kunduz gelegen in de gelijknamige provincie van Afghanistan. Bijgevolg kan er volgens de commissaris-generaal evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, met name de feiten die zich volgens verzoeker in de regio hebben voorgedaan, zijn vlucht naar Iran en de omstandigheden van zijn verblijf aldaar.

2.4.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal aan de heer M.O., van wie verzoeker verklaart dat hij zijn broer is en dat zij samen naar Iran zijn gevlucht, op 17 mei 2013 de subsidiaire bescherming heeft toegekend op basis van zijn afkomst uit een onveilige regio. Aan het vluchtrelaas met betrekking tot een familiaal conflict werd door de commissaris-generaal geen geloof gehecht.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de commissaris-generaal, gelet op de vele tegenstrijdigheden en incoherenties tussen verklaringen van verzoeker en de verklaringen van de heer M.O., vragen heeft over verzoekers *“beweerde familiale band met M.O.”*

In het administratief dossier bevindt zich het gehoorverslag van de heer M.O. Daarin kan worden gelezen dat de heer M.O. steeds heeft verklaard afkomstig te zijn van het district Kunduz, gelegen in de gelijknamige provincie in Afghanistan, hetgeen door de commissaris-generaal niet werd betwist en heeft geleid tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. De heer M.O. verklaarde in tempore non suspecto een broer te hebben, genaamd I., en twee zussen, genaamd G. en S. Doorheen zijn gehoor verwees de heer M.O., geboren in 1994, naar zijn broer als zijn *“jongere broer”*. Verder verklaarde de heer M.O. dat hij, zijn moeder, zijn jongere broer en zijn twee jongere zussen zijn gevlucht naar Iran, waar hij drie maanden is gebleven. Hij is vervolgens doorgereisd naar Europa, waarbij hij zijn moeder, broer en twee zussen in Iran achterliet. Volgens hem vertelde zijn moeder tijdens hun laatste gesprek dat het geld geregeld was en dat zij ook plande Iran te verlaten met zijn broer en zussen, maar dat hij sindsdien geen nieuws meer van hen heeft (AD CGVS, stuk 22, map met ‘landeninformatie’, gehoorverslag van 27 maart 2013 van de heer M.O.).

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoren dan weer dat de heer M.O. zijn ‘oudere’ broer was en dat hij maar één broer heeft, dat hij samen met zijn moeder, zijn broer en zijn twee jongere zussen naar Iran is gevlucht, en dat zijn broer naar België is gekomen hetgeen zijn broer aan zijn moeder liet weten, dat zijn moeder besloot dat zij ook moesten gaan en dat hij zijn moeder en zussen is kwijtgeraakt tijdens de reis, waarbij hij alleen achterbleef in Iran. Hij verbleef vier jaren in Iran en toen hij geld genoeg had verdiend, kwam hij naar België (AD CGVS, stukken 6 en 12, gehoorverslagen).

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer die een deskundigenrapport van 24 oktober 2017 bevat over een afstammingsonderzoek gevoerd door de UZ Gent. Uit dit onderzoek blijkt dat verzoeker en de heer M.O. met een waarschijnlijkheid van 99% afstammen van dezelfde biologische vader.

Aldus blijkt dat verzoeker en de heer M.O., met een waarschijnlijkheid van 99%, broers zijn, zoals verzoeker steeds heeft verklaard.

2.4.4. Verder legt verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota een verslag van 4 februari 2019 neer, opgesteld door een psycholoog. In dit psychologisch verslag maakt de psycholoog drie observaties:

- psychische kwetsbaarheid;
- discrepantie mentale leeftijd versus leeftijd volgens leeftijdsonderzoek en geclaimde leeftijd;
- talige ontwikkeling; coherentie in verhaal is afwezig.

Hij besluit dat verzoeker een ontwikkelingsachterstand heeft en een beperkt begrip van de wereld en geen coherent verhaal kan vertellen. Naar mening van de psycholoog dient hiermee rekening te worden gehouden bij het interpreteren van zijn gehoor.

Waar de verwerende partij ter terechtzitting stelt dat deze zaken niet aan het licht zijn gekomen tijdens het gehoor, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoren wel heeft vermeld dat hij zichzelf met messen steekt, dat hij problemen had, dat zijn brein niet goed werkte, dat hij soms boos wordt (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag, p. 14 en 16) en dat hij tijdens de nacht nachtmerries had: *"ik had een probleem in mijn slaap als kind en nu ook soms gebeurt het dat ik plots wakker wordt uit mijn slaap en dat ik beef"* (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag, p. 10).

2.4.5. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat er vele onduidelijkheden blijven over verzoekers voorgehouden herkomst uit Kunduz, de redenen voor zijn vlucht uit Afghanistan en zijn voorgehouden langdurig verblijf in Iran, gelet op zijn gebrekkige kennis over Kunduz en Iran en zijn weinig eenduidige verklaringen.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat voor verzoeker op basis van een botscan een oudere leeftijd is bepaald dan deze die hij zelf voorhoudt (zie AD CGVS, stuk 24, brief van de FOD Justitie, Dienst Voogdij van 22 september 2015). Verzoekers geboortjaar werd bijgevolg van 1999 naar 1989 gecorrigeerd, hetgeen hem ook ouder maakt dan zijn broer M.O.

Niettegenstaande deze gegevens, is de Raad, na een zorgvuldige afweging van alle beschikbare informatie, van oordeel dat verzoeker heden nieuwe elementen met betrekking tot zijn plaatsen van eerder verblijf voorlegt die zodanig relevant en ernstig zijn dat zij een verder grondig onderzoek behoeven. Immers wordt een broederschapsbond tussen verzoeker en de heer M.O. door het resultaat van het afstammingsonderzoek heden voldoende aannemelijk gemaakt. Verder stelt de Raad ook vast dat de verklaringen van verzoeker en zijn broer M.O. wat betreft hun vlucht naar Iran gelijklopend zijn. Daarnaast wordt door een psycholoog geattesteerd dat verzoeker een ontwikkelingsachterstand heeft, waardoor er een discrepantie is tussen zijn mentale leeftijd en de leeftijd vastgesteld op basis van de botscan. Het psychologisch verslag kan bijgevolg een gedeeltelijke rechtvaardiging vormen voor verzoekers gebrekkige kennis en zijn weinig eenduidige verklaringen zowel inzake de redenen voor zijn vlucht uit Afghanistan als zijn eerdere plaatsen van verblijf.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van de voorgelegde elementen, kan de Raad in deze stand van zaken deze nieuwe gegevens niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 augustus 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES